

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

*Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega*

Leto XXI; številka 493 datum 12. II. 2017

... Janez Poljanšek DJ ... Jutri (op. p.: 22. 2. 2017) bomo imeli jezuiti tako imenovano "teološko refleksijo", razmislek in pogovor o neki teološki temi. Tokrat se bomo srečali in pogovarjali o našem odnosu do živali. Kot izhodišče nam bo v pomoč esej o živalih, ki ga je v svoji knjigi **O nekaterih drugih** napisal Gorazd Kocijančič. Na koncu tega eseja najdemo lepo molitev francoskega pesnika Francisca Jammesa (1868-1938), ki jo priporočam v branje in - zakaj pa ne - tudi v molitev ...

Molitev, da bi šel z osli v raj ...

Moj Bog, ko bo treba iti k Tebi,

naj se to zgodi na praznik, ko podeželje polno je prahu.

Želim, kot vedno sem počel tu spodaj, sam izbrati pot,
da odidem, kakor mi je všeč, v Raj, kjer sredi belega so dneva zvezde.
Vzel bom svojo palico, šel na širono cesto in rekel oslom, svojim prijateljem:
Francis Jammes sem in grem v Raj, kajti v deželi ljubega Boga ni pekla.
Rekel jim bom: »*Pridite, sladki prijatelji sinjega neba, uboge ljube živali,*
ki z naglim gibom uhlja odganjate konjske muhe, udarce in čebele.«

Gospod, naj pred Tabo se pojavim sredi teh bitij, ki imam tako jih rad,
ker ljubko povešajo glavo, in ko obstanejo,

kratke nožiče skupaj stisnejo tako prikupno, da se ti zasmilijo.

Ko prišel bom k Tebi, mi bo sledilo na tisoče njih uhljev,
za mano bodo tisti, ki na boku nosijo jerbese,
tisti, ki vozove akrobatov vlečejo ali kočije s pernato kramo in pločevino,
tisti, ki na hrbtu imajo zveržene kangle,
in oslice, šepajoče, polne kot mehovi, osli, ki jih s krpami pokrivajo zaradi
modrih mezečih ran, ob katerih trmaste se muhe zbirajo v roje.

Moj Bog, naj pridem k Tebi s temi osli.

Naj v miru angeli nas vodijo proti potokom z bujnimi bregovi,
kjer trepetajo češnje, gladke kot smejoče se meso deklet,
in naj bom, v tem prebivališču duš sklonjen nad Tvojimi božanskimi vodami,
podoben oslom,
ki bodo kot v zrcalu gledali svoje ponižno in sladko uboštvo
v bistrini večne ljubezni. Amen.

<p>Pon., 13. 11. Stanislav Kostka</p> <p>Ob 17. uri za + Jožefo Kaiser</p>	<p>Sveta Cecilija, ki si raje dala svoje življenje, kot da bi zatajila Kristusa, svojega nebeškega ženina, ne vemo, kakšen glas si imela, ne vemo, če si igrala kako glasbilo. Zagotovo pa si s svojim pogumom izpričala moč svoje vere. Zato so nam povedali, da si slišala prepevati angele. <u>Posreduj torej pri Bogu za naše glasbenike</u>, da bodo razveseljevali srca ljudi z Božjimi darovi svojih melodij in se za te darove zahvaljevali velikemu Glasbeniku, ki je ustvaril svet kot veličastno sozvočje vseh bitij, živih in neživih. <u>Prosi tudi za naše glasove</u>, da se bodo v hvalnicah dvigali v slavo Bogu, naj bodo jasni in čisti in naj se vedno ujemajo v blagoglasju. <u>Prosi tudi za vsa glasbila</u>, naj oddajajo take zvoke, ki bodo ganili srca poslušalcev in jih usmerili k občudovanju Božjega veličastva. <u>Prosi za vse nas</u>, da se ti pridružimo v mogočni nebeški skladbi, ki ne bo imela konca.</p> <p style="text-align: right;">Amen.</p>
<p>Devetdnevnica v čast sv. Ceciliji zavetnici cerkvene glasbe</p>	
<p>Tor., 14. 11. Lovrenc Irski</p>	<p>Ob 17. uri Bogu in Devici Mariji na čast za božje varstvo</p>
<p>Sre., 15. 11. Albert Veliki</p>	<p>Ob 8. uri za žive in + župljane</p>
<p>Čet., 16. 11. Marjeta Škotska</p>	<p>Ob 17. uri za + Štefanijo in Karla Čoderla ter sina Draga</p>
<p>Pet., 17. 11. Elizabeta Ogrska</p>	<p>ob 17. uri za + Franca Urha in starše</p>
<p>Sob., 18. 11. Marijini spomin</p>	<p>Ob 15. uri v Josipdolu za + Bogomirja Karata, Mirka in Bojano ter vse + Praprotnikove Ob 17. uri za + Mitja Kanopa</p>
<p>Ned., 19. 11. 33. NEDELJA MED LETOM</p> <p>Ob 8. uri za + Draga Grubelnika</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju za + Čavkove starše: Elizabeta in Mihaela Kanopa</p>	<p>NAMENSKA NABIRKA ... Kakor je v nadškofi ji že utečeno, tudi letos vse župnike in upravitelje župnij prosim, da <u>na eno od nedelj v mesecu novembru</u> pri vseh nedeljskih mašah oznanite »namensko nabirko«. Prav tako prosim, da na nedeljo pred nabirko ljudem priporočite to nabirko <u>za potrebe nadškofije</u>. msgr. Alojzij Cvikl DJ nadškof metropolit</p> <p>Bog zasluži, da mu damo največ, kar imamo ... najboljše, kar premoremo ... in da mu dajemo z veseljem, kot je sam nam z veseljem zaupal talente. Če bomo takšni, bomo vredni vstopiti v njegovo veselje. Tretji služabnik ni poznal veselja. Gospodarja ni maral, imel ga je za trdega človeka in izkoriščevalca, ki živi na tuji račun. Ni bil vesel podarjenega talenta; ko ga je že prejel, ga je zakopal v zemljo in pustil tam ležati. Ko je prišel čas obračuna, ga je vrnil z nejevoljo: Na, tu maš, kar je tvojega! <u>Odkod razlika med prvim in drugim ter tretjim hlapcem?</u> Onadva sta priznavala osnovno resnico, da je namreč vse, kar imata, božji dar. Ta resnica ju je osrečevala, osvobajala, jima prinesla dvojno nagrado in veselje v gospodarjevi hiši. Tretji se je priznanju te resnice upira. Domišljal si je, da je v tem samostojnost, a ga je to naredilo mrkega in godrnjavega, nazadnje je ostal praznih rok.</p>

<p>Ob 11.30 za + Ferdinanda Ladineka ter Marijo in sina Milana</p>	<p><u>V neki stari cerkvi so odkrili zanimivo fresko. Na vrhu stoji papež s tiaro na glavi, ob njem pa je napis: Jaz vas posvečujem. Poleg njega je cesar z žezlom v roki, napis ob njem pa pravi: Jaz vam vladam. Nekoliko nižje je vojak z mečem in napisom: Jaz vas branim. Kmet je pravkar zaoral brazdo in povedal: Jaz vas hranim. Ob učenjaku s knjigo v roki je napis: Jaz vas učim ... Čisto na dnu je naslikan hudič grozečega pogleda in s pretečim napisom: Vse vas bom nesel, če ne boste vsak svoje službe dobro opravljali. Po: Beseda da Besedo</u></p>
--	--

Majhna deklica se je zvečer sprehajala z očetom. Gledala je v zvezde. Očarale so jo, a tega ni povedala. Ko jo je oče vprašal, o čem razmišlja, je dekletce odgovorilo: **»Če je že spodnja stran nebes tako lepa, kako lepa mora biti šele ona druga. Tam je mama in vem, kako rada ima lepe kraje.«** Otrok, ki je hodil globoko zamišljen v ozvezdje, je tisti trenutek pomagal očetu na težki poti k Bogu (Drobne zgodbe za dušo, 143).

Draga sestra in brat! Bog ti povrne za tvoje spremljanje bolnih in »malih«, ki jim ob vsem delu podarjaš toliko ljubezni in molitve. Njim in drugim kdaj povej, zapiši v oznanilih ali vključi v prošnje vernikov: **Dobri Bog, razsvetluj nas, da bomo starejšim, bolnim in umirajočim preskrbeli prejem zakramentov – spovedi, maziljenja in obhajila, ki jih bodo utrdili v krščanski veri, zaupanju v Božje varstvo, sprejemanju in darovanju trpljenja za odrešenje vseh ljudi!**

Hvaležen za tvojo »bližino« in molitve, te pozdravljam in želim blagoslovljeno zahvalno nedeljo.

Miro Šlibar odgovoren za bolniško pastoralo

<p>Pon., 20. 11. Edmund</p>	<p>Ob 17. uri za + Gregorja Miklavca</p>
<p>Tor., 21. 11. Darovanje Device Marije</p>	<p>Ob 17. uri za + Zdravka Švajgerja</p>
<p>Sre., 22. 11. Cecilija</p>	<p>Ob 17. uri (izjemoma) za žive in + pevce, organiste in pevovodje</p>
<p>Čet., 23. 11. Klemen I.</p>	<p>Ob 17. uri za + Adalberta Ladinika</p>
<p>Pet., 24. 11. Andrej Dung Lac</p>	<p>Ob 17. uri za + Amalijo Grubelnik</p>
<p>Sob., 25. 11. Katarina Aleksandrijska</p>	<p>Ob 15. uri pri Mariji za + Štefanijo Jesenšek Ob 17. uri za + Stanislava Reka</p>
<p>Ned., 26. 11. JEZUS KRISTUS, KRALJ VESOLJSTVA</p> <p>Ob 8. uri za vse duše v vicah</p>	<p><u>Dejstvo je, da bo pri poslednji sodbi vsakdo obravnavan osebno.</u> <u>Mejo med pravičnimi in pogubljenimi pa bo jasno začrtala ljubezen.</u> <u>Vsakdo se bo našel na tisti strani, za katero se je sam odločil.</u> Sodnikove besede, da morajo pogubljeni proč izpred njega, izražajo nepremostljivost obeh strani. Večni ogenj je nezaceljiva rana srca, ki je bilo ustvarjeno za druge, a se je zakrnilo in obrnilo vase. <u>Zakaj?</u> – <u>Večna skrivnost!</u> ... Nekoč je živel človek, ki se je o njem govorilo, da je brez srca. Misli je samo nase in veroval samo vase. Z obema</p>

Ob 10. uri
na Sv. Antonu
na Pohorju
za + Lenarta
Švajgerja ter
Marijo in sina
Franca

Ob 11.30
za vse + na
Buznikovem

*nogama je teptal človeške in Božje zapovedi. Dobrine sveta je užival sam, užival obilno, užival brezobzirno. Ko so mu rekli, da je takšno življenje grešno, je odvrnil, da se požvižga na Boga in na hudiča. – Umril je in se kmalu zatem zbudil na nekakšni ravnici. Nikjer nikogar. Zakašljaj je in počakal. Nič. Zaklical je, če je kje kdo. Spet nič. Polotil se ga je nemir. Vstal je in se začel razgledovati. Na vse strani do obzorja pusta praznота. Begal je sem ter tja in vpil: **»Če si kje kdo, oglasi se!«** Nikjer nobenega odziva, nobenega odmeva. Gluhi molk, smrtna tišina. Postalo ga je strah. Začel je divjati in tuliti: **»Nočem biti tukaj! Tu je grozno. Znorel bom od te praznote in osame.«** – Glas, ki je bil popolnoma enak njegovemu, ga je vprašal: **»Ali hočeš v nebesa, med angele in svetnike?«** – **»Nikakor ne! Njihove družbe ne bi prenesel. Rajši grem v pekel.«** – **»Ja, kje pa misliš, da si?«** – **»Če sem v peklu, bi pa moral biti vsaj hudič nekje, ne pa da sem sam.«** - **»Ali se nisi nekoč nanj požvižgal?«**
*Nepredstavljava je lahko samota, brez ljubezni sočloveka in Boga. Vsak dan znova se trudimo, da nas bo Ljubezen poslednji dan pripeljala v večno srečo. Po: Beseda da Besedo**

Molitev za srečno zadnjo uro ... Ne vem, koliko ljudje danes še mislijo na srečno zadnjo uro. Včasih je bila ta molitev zelo razširjena in ljudem se je zdelo razumljivo, da je **treba misliti na srečno zadnjo uro. Zadnja ura** je bila v njihovi zavesti **dejstvo** in ni jim bilo vseeno, kakšna bo. Morda beseda *»srečna«* ni ravno najprimernejša in bi bilo bolje govoriti o *dobri zadnji uri* ali kaj podobnega. Na to me je opozoril znanec ob bežnem srečanju na pokopališču. Sicer pa to ni tako pomembno. Pod srečo si pač vsak predstavlja nekaj drugega, to, kar zanj pomeni dobro.

Ob premišljanju o tej molitvi se spominjam ženske, ki je pripovedovala, kako je njena mama pripravljala sebe in hčerko na svojo zadnjo uro. Ko je umrla, ji je bilo šestindeset let. Že veliko prej je dala hčerki knjižico z molitvami za zadnjo uro in jo prosila, naj jih moli ob njeni smrti. Sama jih je molila vse življenje. O tem sta se velikokrat pogovarjali in hčerka je doživljala mamo, kako zori za smrt. Prav nobene groze ni bilo v tem.

Seveda za človeka pri šestindesetih letih veliko lažje rečemo, da je dozorel za smrt, kot če se to zgodi pri mlajših. Pa vendar so tudi pri teh smrti lahko zelo različne in včasih imamo celo pri otroku občutek, kot da je v neverjetno kratkem času dozorel za ta veliki trenutek. **Nihče ne more vedeti, kakšna bo njegova zadnja ura.** Dobro je, da ne vemo, ker bi se po nepotrebnem obremenjevali. Večina ljudi si želi, da bi lahko umirali doma, v svojem domačem okolju, kjer se počutijo varne, kjer po možnosti niso sami.

Morda pa bi bilo dobro, če bi **tudi danes več molili za srečno zadnjo uro. Kdor tako moli, ne izriva misli na smrt**, prav to pa je eden največjih problemov današnjega časa. Morda se prav **v tej zadnji uri zgosti vsa vsebina življenja.**

Pa še ena molitev, ki je sedaj skoraj povsem izginila, je bila v preteklosti med ljudmi pogostna: **molitev za zdravo pamet.** Tudi te molitve bi bili zelo potrebni.